

Sygn. akt XP 970/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Koziół

Protokolant: Ewa Trawińska

po rozpoznaniu w dniu 23.06.2017 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **P. R.**

przeciwko: (...) **Sp. Z o.o. w Ż.**

o świadczenia związane z podróżą służbową – ryczałty za noclegi

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 180 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczone koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód P. R. pozwem z 14 września 2015 r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż., wniósł o zasądzenie od strony pozwanej 9.367,68 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądania powód podniósł, że w okresie od 23 października 2007 r. do 13 lutego 2015 r. był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku kierowcy. W okresie od 14 września 2012 r. do 13 lutego 2015 r. w związku z pracą – transportem międzynarodowym, przebywał poza granicami Polski. Miejscem jego odpoczynku była kabina prowadzonego samochodu ciężarowego. W związku z tymi wyjazdami nie otrzymał jednak żadnej należności za noclegi, a jedynie diety.

Powód wskazał, że zgodnie z art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania, ustalane na zasadach określonych w kodeksie pracy.

Powód podniósł, że nie sposób przyjąć, że umożliwienie przenocowania na przenośnym rozkładanym leżaku o wymiarach 190x60cm, bez wyposażenia w klimatyzację postojową, bieżącą wodę, miejsca do przygotowania posiłku, toalety stanowiło zapewnienie bezpłatnego noclegu (k. 3-10).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 22 września 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nakazał stronie pozwanej aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz powoda kwotę 39.623,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15

września 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Ponadto, nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia kwotę 496,00 zł tytułem opłaty od pozwu od której powód był zwolniony z mocy ustawy albo wnieść w tymże terminie sprzeciw (k. 20).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona pozwana zarzuciła, że przez cały okres zatrudnienia powód ani razu nie zgłaszał roszczeń dotyczących wypłaty ryczałtu za noclegi. W okresie zatrudnienia powoda obowiązywał regulamin wynagradzania, który regulował problematykę należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej.

Powód miał zapewniony przez cały okres świadczenia pracy bezpłatny i prawidłowy nocleg oraz warunki wystarczające do odpoczynku, jeździł bowiem pojazdami fabrycznie wyposażonymi w miejsca do spania. Podkreśliła, że zgodnie z ustawą o czasie pracy kierowców, dobowy odpoczynek kierowców, mógł być wykorzystany w pojeździe, jeżeli pojazd znajduje się na postoju i jest wyposażony w miejsce do spania. Pozwana dodała, że istotą ryczałtu za noclegi jest przeznaczenie go na koszty noclegów w przypadku, gdy nie są one potwierdzone rachunkiem. Jeżeli zatem pojazd posiada odpowiednie miejsce do spania i znajduje się na postoju, a kierowca wybiera nocleg w pojeździe oraz gdy nie ponosi kosztów noclegu – można przyjąć, że pracodawca zapewnił bezpłatny nocleg i z tego tytułu nie przysługuje żaden ryczałt.

Strona pozwana podkreśliła, że oprócz darmowych noclegów, powód otrzymywał jeszcze dodatek za niedogodności związane ze spaniem w kabinie w łącznej wysokości 27.520,86 zł, a także ekwiwalent za pranie i innego rodzaju premie. Oczywistym jest zatem, że odbierając odpoczynek w kabinie pojazdu nie poniósł żadnych kosztów noclegu, które należałoby mu zwrócić. Dodała, że powód w sposób niejasny i nieprecyzyjny określił, w jaki sposób obliczył kwotę ryczałtu.

Niezależnie od powyższego strona pozwana zarzuciła również, że powód zrzekł się roszczeń z tytułu nierozliczonych delegacji. Podkreśliła, że świadczenia z tytułu podróży służbowych nie stanowią wynagrodzenia za pracę, lecz inne świadczenia związane z pracą i nie ma do nich zastosowania przepis art. 84 k.p.

Pozwana dodała, że działanie powoda staje także w sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, gdyż jest ono nieproporcjonalnie wysokie do jego wkładu pracy i poniesionych kosztów. Wskazała również, że żądanie w zakresie ryczałtu za nocleg od początku września 2012 r. do 21 września 2012 r. uległo przedawnieniu (k. 25-55).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód P. R. był zatrudniony u strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż., w okresie od 23 października 2007 r. do 13 lutego 2015 r., na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy.

W okresie zatrudnienia powód kierował ciągnikami siodłowymi wyposażonymi w miejsce do spania. Jeździł nimi zarówno na terenie kraju, jak i poza granicami Polski. W okresie od 14 września 2012 r. do 13 lutego 2015 r. odbył kilkadziesiąt podróży służbowych poza granice kraju, m.in. do F., N., W., H., R. Każdy wyjazd był udokumentowany poleceniem wyjazdu służbowego. Będąc w podróży poza granicami kraju, powód każdorazowo spędzał nocleg w kabinie pojazdu. Nie ponosił żadnych kosztów związanych z noclegami.

Z tytułu podróży służbowych strona pozwana wypłacała powodowi diety zgodnie z obowiązującym regulaminem. Nie były natomiast wypłacane ryczałty za noclegi.

W okresie zatrudnienia powód nie domagał się wypłaty ryczałtów za noclegi.

Dowody: Okoliczności bezsporne.

Po każdym zjeździe z trasy powód musiał iść do działu transportu i rozliczyć się z delegacji, w tym wyjaśnić, z jakiego powodu zatrzymał się w danym miejscu, o której godzinie przekroczył granicę. Powód starał się na bieżąco składać wszystkie dokumenty dotyczące delegacji do działu transportu. Pracodawca rozliczał wszystkie delegacje, a powód nie kwestionował tych rozliczeń. Na koniec zatrudnienia powód nie miał nierozliczonych żadnych delegacji. Pieniądze z delegacji były wypłacane w kasie.

Powód otrzymywał dodatek za niedogodności w kabinie.

W dniu 12 lutego 2015 r. powód złożył wniosek o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 13 lutego 2015 r. Powód złożył wniosek o rozwiązanie umowy o pracę, gdyż znalazł lepszą pracę. Strona pozwana zaakceptowała wniosek powoda i łącząca strony umowa o pracę uległa rozwiązaniu 13 lutego 2015 r.

W związku z zakończeniem współpracy, powód podpisywał różne dokumenty.

W dniu 12 lutego 2015 r. powód podpisał oświadczenie o treści: „W pełni świadomy swej decyzji oraz konsekwencji z niej wynikających z własnej i nieprzymuszonej woli poprzez ten dokument zrzekam się jakichkolwiek roszczeń finansowych z tytułu nierozliczonych przeze mnie delegacji w całym okresie zatrudnienia”.

Dowody: Wyjaśnienia powoda P. R. złożone na rozprawie 23.06.2017 r.,

Kartoteki płacowe – karta 262-269,

Zestawienia operacji bankowych – karta 270-275

Wniosek powoda z 12.02.2015 r. – karta 60,

Oświadczenie powoda z 12.02.2015 r. – karta 276.

Aktualnie powód wraz z małżonką pracują i z tego tytułu uzyskują dochody rzędu 11.000,00-12.000,00 zł. Na utrzymaniu mają 2 dzieci w wieku 4 i 6 lat. Posiadają zobowiązania kredytowe, których miesięczne raty wynoszą 1.600,00-1.700,00 zł.

Dowody: Wyjaśnienia powoda P. R. złożone na rozprawie 23.06.2017 r.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że w dniu 12 lutego 2015 r. powód złożył pracodawcy pisemne oświadczenie o zrzeczeniu się jakichkolwiek roszczeń finansowych z tytułu nierozliczonych przez niego delegacji w całym okresie zatrudnienia.

Z treści dokumentu wynika w ocenie Sądu Rejonowego jednoznacznie, że jeżeli nawet w dniu 12 lutego 2015 r. istniały jakiegokolwiek nierozliczone kwoty przysługujące powodowi z tytułu delegacji, to w momencie rozwiązywania umowy powód zrzekł się tych należności, czyli dobrowolnie pozbawił się uprawnienia do dochodzenia zapłaty ewentualnych należności z tytułu delegacji w przyszłości.

W ocenie Sądu Rejonowego, w świetle obowiązujących przepisów prawa powód mógł skutecznie zrzec się swoich roszczeń wynikających z podróży służbowych. Do należności z tytułu podróży służbowych, tj. diet i ryczałtów za noclegi, nie ma bowiem zastosowania art. 84 k.p., zgodnie z którym pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę. Zakaz ten obejmuje zatem wyłącznie prawo do wynagrodzenia, pod którym to pojęciem oprócz wynagrodzenia w ścisłym znaczeniu tego pojęcia, mieszczą się także dodatki do wynagrodzenia, premie, nagroda jubileuszowa, czy ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W wyroku z 20 czerwca 2006r. (II PK 317/05 – publ. portal orzeczeń SN) Sąd Najwyższy stwierdził, że „ochronie przewidzianej w Rozdziale II Działu Trzeciego Kodeksu pracy, oprócz wynagrodzenia za pracę w ścisłym znaczeniu, podlegają należności przysługujące pracownikowi na podstawie przepisów prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p. i spełniające podobne funkcje, jak wynagrodzenie za pracę. Jednocześnie należność zagwarantowana w umowie o pracę, niemająca swojego odpowiednika w przepisach prawa pracy i niebędąca wynagrodzeniem za pracę ani niespełniająca podobnej funkcji, nie mieści się w tak rozumianym przedmiocie ochrony”.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, diety i inne należności wypłacane kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym przyznane na pokrycie zwiększonych wydatków na wyżywienie czy noclegi nie mają charakteru wynagrodzenia za pracę (por. np. wyrok SN z 24 listopada 2011r., I UK 180/11 – publ. portal orzeczeń SN).

Wnioskować z tego należy, że należności te nie podlegają ochronie z art. 84 k.p., a zatem pracownik może skutecznie zrzec się roszczeń z tytułu podróży służbowych.

Należy podkreślić, że w toku postępowania powód nie kwestionował tego, że złożył oświadczenie woli z 12 lutego 2015 r., i że znajduje się na nim jego podpis. Nie zarzucał też, aby owo oświadczenie było dotknięte jakimikolwiek wadami oświadczenia woli i nie próbował się w żaden sposób uchylić od skutków złożonego oświadczenia. Nie złożył również w tym zakresie oświadczenia na piśmie w zakresie, o jakim mowa w art. 88 § 1 k.c.

W treści pisma powód złożył oświadczenie woli o treści: „W pełni świadomy swej decyzji oraz konsekwencji z niej wynikających z własnej i nieprzymuszonej woli poprzez ten dokument zrzekam się jakichkolwiek roszczeń finansowych z tytułu nierozliczonych przeze mnie delegacji w całym okresie zatrudnienia”. Na świadczenia z tytułu delegacji składają się bezspornie zarówno diety, jak i ryczałty za noclegi. Zdaniem Sądu podpisane przez powoda zrzeczenie się roszczeń jednoznacznie dotyczy wszystkich nierozliczonych kwot, jakie ewentualnie mogłyby być należne z tytułu odbytych przez powoda delegacji.

W trakcie przesłuchania powód nie potrafił przekonująco wyjaśnić, z jakiej przyczyny zrzeczenie miałoby nie dotyczyć kwot objętych pozwem w niniejszej sprawie. Podniósł, że oświadczenie dotyczy wyłącznie delegacji „nierozliczonych”, nie zaś „rozliczonych”, jednocześnie jednak przyznał, że żadnych nierozliczonych delegacji w jego stosunkach z pracodawcą nie było, wszystko bowiem rozliczał na bieżąco. Stanowisko powoda i prezentowana przez niego wykładnia złożonego oświadczenia są zdaniem Sądu Rejonowego nieuprawnione, sprzeczne z literalną treścią oświadczenia złożonego przez powoda i jego celem, którym było zdaniem Sądu zamknięcie między stronami kwestii zwrotu przez pracodawcę kosztów związanych z podróżami służbowymi i ustalenie, że powód nie ma do pozwanego roszczeń z tego tytułu.

Konkludując wskazać należy, że jeśli powód P. R. nie zażądał zwrotu części kosztów podróży służbowych od pracodawcy – wszystko jedno, czy z tytułu diet, czy ryczałtów – to nie rozliczył delegacji w tym zakresie, i zgodnie ze złożonym oświadczeniem, skutecznie zrzekł się prawa do dochodzenia tych roszczeń w przyszłości.

W tych okolicznościach rozważenie pozostałych argumentów podnoszonych w pozwie przez powoda, a tym samym prowadzenie w tym zakresie postępowania dowodowego, było zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że dodatkową przesłanką uzasadniającą oddalenie powództwa, która w świetle poczynionych wyżej rozważań nie miała decydującego znaczenia, była okoliczność, że w spornym okresie powód nie poniósł żadnych kosztów noclegu, spał bowiem zawsze w kabinie pojazdu, korzystając z zapewnionego przez pracodawcę wyposażenia i nie wysuwając z tego tytułu wobec pracodawcy żadnych roszczeń. Ponadto, pomimo że strona pozwana nie wypłacała powodowi ryczałtów za noclegi, wypłacała na jego rzecz dodatek za spanie w kabinie. Tym samym zrekompensowała powodowi niedogodności związane ze spędzaniem noclegów w kabinie samochodu.

Z uwagi na powyższe, w pkt I sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo z uwagi na skuteczne zrzeczenie się przez powoda prawa do należności z tytułu podróży służbowych.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił głównie w oparciu o dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Ponadto, na okoliczność złożonego oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do roszczeń, Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z przesłuchania powoda. Wyjaśnienia powoda w zakresie okoliczności podpisania przez niego oświadczenia Sąd uznał za wiarygodne, były one bowiem spontaniczne i konsekwentne. W trakcie zeznań powód nie kwestionował faktu złożenia oświadczenia. Podnoszone przez powoda okoliczności, że dokument ten został przez niego podpisany bez przeczytania, bez zrozumienia, czy też bez zapytania o jego znaczenie, obciążają samego powoda. Przedstawione przez powoda na pytanie Sądu rozumienie treści oświadczenia, zgodnie z którym oświadczenie miałyby dotyczyć tylko części delegacji – delegacji nierozliczonych, jakich, jak sam powód zeznał, między stronami nie było - jako sprzeczne z literalnym brzmieniem oświadczenia i nielogiczne, Sąd uznał za próbę obrony stanowiska przedstawioną wyłącznie na potrzeby niniejszego procesu, nie dając wiary, że powód rzeczywiście w ten sposób rozumiał oświadczenie. Zdaniem Sądu powód przed złożeniem powództwa najprawdopodobniej zapomniał, że oświadczenie o takiej treści złożył.

W tych okolicznościach, Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron, w tym o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego i przesłuchanie licznych świadków. Okoliczności na które były powoływane powyższe dowody nie miały bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich przeprowadzenie spowodowałoby tylko niepotrzebną zwłokę w postępowaniu.

Na koszty strony pozwanej składało się wynagrodzenie jej pełnomocnika, które zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804) mówiącym, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, wynosiło 1.800,00 zł.

O kosztach postępowania w punkcie II sentencji wyroku, Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c., odstępując od ogólnej zasady wynikającej z art. 98 k.p.c. Zgodnie z art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustawodawca nie precyzuje, co rozumieć należy przez „szczególnie uzasadniony” wypadek, pozostawiając to ocenie Sądu, który winien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, tak związane z jej przebiegiem, jak i treścią i charakterem żądania oraz sytuacją osobistą i majątkową stron. W orzecznictwie przyjmuje się, że „szczególnie uzasadniony wypadek” w rozumieniu art. 102 k.p.c. może zająć w szczególności, gdy z uzasadnionych względów powód mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swego roszczenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 20.12.1979 r., III PR 78/79, OSP 1980/11/196, wyroku z 25.02.1975 r., II PR 302/74, Lex nr 7664 lub postanowienia z 7.01.1982 r., II CZ 191/81, Lex nr 8389).

Przede wszystkim, w ocenie Sądu, powód składając pozew w połowie 2015 r. mógł żywić subiektywnie uzasadnione przekonanie, co do zasadności swoich roszczeń, które było uzasadnione stanowiskiem judykatury. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z 12 czerwca 2014 r. (II PZP 1/14 Biuletyn SN 2014 nr 6) zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpoczynku nocnego w kabinie samochodu ciężarowego, podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym, nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, późn.191 ze zm.) co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy. Powyższy pogląd został wyrażony także w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2014 r. (I PZP 3/14 OSNP 2015/4/47,

LEK nr 1511152, www.sn.pi, Biul.SN 2014/10/21, M.P.Pr. (...), (...)–69, M.P.Pr. (...)–144). Zaakcentowano w niej, że obowiązkiem pracodawców zatrudniających kierowców w transporcie międzynarodowym, jest zapewnienie kierowcy bezpłatnego noclegu umożliwiającego odpowiednią regenerację sił, przy czym warunkiem tego nie spełnia miejsce do spania w kabinie pojazdu (nawet, gdy ma ono wysoki „godziwy” standard), i choć przepisy o czasie pracy kierowców dopuszczają realizację dobowego (ewentualnie także tygodniowego) odpoczynku kierowcy, w odpowiednio do tego przystosowanej kabinie pojazdu, nie wynika z nich jednak w żaden sposób, że w takich sytuacjach pracownikowi nie należy się rekompensata za nocleg w warunkach odbiegających od warunków hotelowych.

Sytuacja ta uległa jednak zmianie wraz z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r. (sygn. akt K 11/15), który stwierdził niekonstytucyjność przepisów, na których opierał swoje roszczenie powód.

Okoliczność złożenia oświadczenia woli o zrzeczeniu się roszczeń zdaniem Sądu najprawdopodobniej umknęła powodowi, przez co zdecydował się on na złożenie pozwu w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy miał na uwadze, że strona pozwana podjęła obronę w procesie, jej pełnomocnik sporządził pismo procesowe i uczestniczył na jednej rozprawie, na której doszło do zakończenia sprawy w I instancji. Przez większość czasu postępowanie w sprawie było zawieszane i w tym czasie nie generowało kosztów związanych z obsługą prawną obu stron. Wobec nieprzeprowadzenia w sprawie długotrwałego postępowania dowodowego, a także w świetle okoliczności, że – jak wynika ze stanowisk obu stron – strona pozwana uczestniczy w innych, podobnych procesach wytoczonych przez jej pracowników, należało uznać, że nakład pracy pełnomocnika strony pozwanej w niniejszej sprawie nie był znaczny. W tych okolicznościach Sąd uznał za zasadne obciążenie powoda kwotą 180,00 zł, stanowiącą 10% stawki minimalnej. Zasądzoną kwotę powód jest w stanie wydatkować bez uszczerbku utrzymania jego i jego rodziny, jego sytuacja finansowa nie jest bowiem, zgodnie z zeznaniami powoda w tym zakresie, niekorzystna.

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie strony pozwanej – natomiast powód, który sprawę przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.